

Uzdravování nemocných

Starší Dallin H. Oaks z Kvora Dvanácti apoštolů učil, že k tomu, aby mohly být konány zázraky, je nezbytná víra:

„Pro uzdravení skrze moc nebes je nezbytná víra. Kniha Mormonova dokonce učí, že ‚není-li žádná víra mezi dětmi lidskými, Bůh nemůže mezi nimi vykonati žádný zázrak‘. (Eter 12:12.) [Viz také

1. Nefi 7:12; NaS 35:9.] Ve vynikajícím proslovu o přísluhování nemocným president Spencer W. Kimball řekl: ‚Lidé často podceňují skutečnost, že je zapotřebí víry. Zdá se, že nemocný i rodina často zcela spoléhají na moc kněžství a na dar uzdravení a doufají, že je žehnající bratři snad mají – zatímco větší zodpovědnost spočívá na tom, komu je požehnání uděleno. ... Hlavním faktorem je víra daného jedince, pokud je při vědomí a odpovědný za své jednání. Mistr opakoval slova „víra tvá tě uzdravila“ [Matouš 9:22] tak často, že se téměř stala refrémem.‘ [„President Kimball Speaks Out on Administration to the Sick“, *New Era*, Oct. 1981, 47.]“ („Uzdravování nemocných“, *Liahona*, květen 2010, 49.)

Starší Dallin H. Oaks nám také připomněl, že důležitou součástí víry je ochota přijímat Boží vůli:

„Zatímco používáme nezpochybnitelnou moc kněžství Božího a zatímco si ceníme Jeho zaslíbení, že vyslyší a zodpoví modlitbu víry, musíme vždy pamatovat na to, že víra a uzdravující moc kněžství

nemůže přinést to, co je v rozporu s vůlí Toho, jehož toto kněžství je. O této zásadě se píše ve zjevení, v němž je starším Církve řečeno, že mají vkládat ruce na nemocné. Pánovo zaslíbení zní, že ‚ten, kdo má

víru ve mne, že bude uzdraven, a není určen k smrti, bude uzdraven‘. (NaS 42:48; zvýraznění přidáno.) Podobně i v dalším novodobém zjevení Pán prohlašuje, že tomu, ‚kdo prosí ... podle vůle Boží ...‘, je učiněno tak, jak prosí. (NaS 46:30.) [Viz také 1. Janova 5:14; Helaman 10:5.]

Z toho všeho se dozvídáme, že ani služebníci Páně, když použijí Jeho božskou moc v situaci, kde je dostačující víra k uzdravení, nemohou dát kněžské požehnání, které člověka uzdraví, pokud toto uzdravení není vůlí Páně.

My, děti Boží, které vědí o Jeho veliké lásce a o Jeho naprosté znalosti toho, co je pro naše věčné blaho nejlepší, Mu důvěřujeme. První zásadou evangelia je víra v Pána Ježíše Krista, a víra znamená důvěru. Pociťoval jsem tuto důvěru ve slovech svého bratrance, který je pronesl na pohřbu dospívající dívky, která zemřela po vážné nemoci. Pronesl tato slova, která mě nejprve překvapila a poté poučila: ‚Vím, že bylo vůlí Páně, aby zemřela. Měla dobrou lékařskou péči. Dostala kněžská požehnání. Její jméno bylo na modlitebním seznamu v chrámu. Byly proneseny stovky modliteb za to, aby se uzdravila. A vím, že v této rodině je dost víry na to, aby se uzdravila, pokud by však nebylo vůlí Páně, aby ji v tuto dobu odvedl domů.‘ Pociťoval jsem stejnou důvěru ve slovech otce jiné výjimečné dívky, která zemřela na rakovinu ve věku dospívání. Řekl: ‚Véra naší rodiny spočívá v Ježíši Kristu, a není závislá na tom, jak co dopadne.‘ Souhlasím s pravdivostí těchto slov. Děláme vše, co je v našich silách, aby se milovaný člověk uzdravil, a pak důvěřujeme Pánu ohledně toho, jak to dopadne.“ („Uzdravování nemocných“, *Liahona*, květen 2010, 50.)